

การศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้บทขยายนามเพื่อยกระดับทักษะการใช้ภาษาจีน
ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
The Study of The Errors in Using Chinese Attributive
to Improve Chinese Language Skill Among Second Year Students
of Muban Chombueng Rajabhat University

กฤษดา กฤตเมธกุล*

Kritsada Krittamethakun*

สาขาภาษาจีน (ค.บ.) คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
Chinese, Faculty of Humanities and Social Muban Chombueng Rajabhat University

*Corresponding author email : krisada_27@hotmail.com

วันที่รับ: 8 พฤษภาคม 2566

วันที่แก้ไข: 13 มีนาคม 2567

วันที่ตอบรับ: 21 มิถุนายน 2567

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาข้อผิดพลาดการใช้บทขยายนามภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง โดยวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น (Errors Analysis) และวิธีการอธิบายข้อผิดพลาดเหล่านี้เชิงเปรียบเทียบ (Contrastive Analysis) เพื่อชี้ให้เห็นลักษณะของข้อผิดพลาดให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ผลการวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดการใช้บทขยายนามภาษาจีนในงานเขียนเรียงความจำนวน 63 ชิ้นนั้น สามารถจำแนกลักษณะข้อผิดพลาดออกเป็น 3 ประเภทหลัก ๆ คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงตำแหน่งของบทขยายนามที่มีส่วนขยายหลายข้อความไม่ถูกต้อง ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามไม่ครบถ้วนและข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น สาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาดเหล่านี้เนื่องจากอิทธิพลของภาษาแม่ ความซับซ้อนของระบบภาษา ของทั้งสองภาษาและความเข้าใจที่ลึกซึ้งไม่มากพอเกี่ยวกับ ไวยากรณ์ภาษาจีนของนักศึกษา

จากลักษณะข้อผิดพลาดทั้ง 3 ประเภทนี้ พบว่าจำนวนครั้งของข้อผิดพลาดในการใช้บทขยายนามของนักศึกษาที่ปรากฏ มีจำนวน 92 ครั้ง โดยข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดคือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงตำแหน่งบทขยายนามไม่ถูกต้อง มีจำนวน 35 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 38.04

รองลงมาคือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามไม่ครบถ้วน มีจำนวน 32 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 34.78 และข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุด คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนาม ฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น มีจำนวน 25 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.18

คำสำคัญ : ข้อผิดพลาด / บทขยายนาม / นักศึกษาชาวไทยสาขาวิชาภาษาจีน

Abstract

The objective of this research was to analyze the errors in the use of attributive constructions made by second-year Thai students majoring in Chinese at Muban Chombueng Rajabhat University, Thailand. Based on an analysis of 63 essays written by these students, three main types of errors were identified: mis ordering, redundancy, and omission. The primary causes of these errors were attributed to the interference of the students' mother tongue (Thai), interlingual interference, and an unclear understanding of Chinese grammatical rules.

The results of the analysis revealed that these three types of errors occurred a total of 92 times. The frequency of errors, from most to least frequent, was as follows: mis ordering errors occurred 35 times (38.04%), omission errors occurred 32 times (34.78%), and redundancy errors occurred 25 times (27.18%).

Keywords : Errors / Attributive / Chinese - Majored Thai Students

บทนำ

ภาษาจีนและภาษาไทยจัดอยู่ในภาษาตระกูลต่างกัน (หวง หยิงหลี่. 2553) ภาษาไทยจัดอยู่ในภาษาตระกูลไท-กะได ส่วนภาษาจีนจัดอยู่ในภาษาตระกูลจีน-ทิเบต แต่ภาษาทั้งสองนี้มีลักษณะสำคัญบางส่วนที่คล้ายคลึงกัน เช่น ต่างก็ได้ชื่อว่าเป็นภาษาคำโดด ในด้านระบบเสียงต่างก็เป็นภาษาวรรณยุกต์ ในด้านระบบไวยากรณ์ ต่างก็มีการเรียงส่วนประกอบของโครงสร้างประโยคพื้นฐานเป็นรูปแบบ “ประธาน+กริยา+กรรม” หรือรูปแบบ “S+V+O” (裴晓睿. 2001) ตัวอย่างประโยค เช่น

(1) ฉัน ไป โรงเรียน
ประธาน+กริยา+กรรม	(2) 我去学校。
ประธาน+กริยา+กรรม
(3) เขา เป็น คนจีน
ประธาน+กริยา+กรรม	(4) 他是中国人。
ประธาน+กริยา+กรรม

(5) ผม ทาน ข้าวผัด
ประธาน+กริยา+กรรม

(6) 我吃炒饭。
ประธาน+กริยา+กรรม

ตัวอย่างประโยคข้างต้น ตั้งแต่ประโยคที่ (1) ถึงประโยคที่ (6) แสดงให้เห็นว่าประโยคในภาษาไทยกับภาษาจีน มีการเรียงลำดับตำแหน่งของบทประธาน บทกริยาและบทกรรมเหมือนกัน แต่เนื่องจากทั้งสองภาษาอยู่ในภาษาตระกูลที่ต่างกันจึงมีลักษณะสำคัญบางส่วนแตกต่างกัน นั่นก็คือตำแหน่งของส่วนขยายในบทชยายนามหรือส่วนขยายในนามวลี ดังแสดงในตัวอย่างประโยค เช่น

(7) เขา เป็น คนจีน
ส่วนหลัก+ส่วนขยาย
(9) ผม ทาน ข้าวผัด
ส่วนหลัก+ส่วนขยาย
(11) ฉัน มี หนังสือสิบเล่ม
ส่วนหลัก+ส่วนขยาย

(8) 他是中国人。
ส่วนขยาย+ส่วนหลัก
(10) 我吃炒饭。
ส่วนขยาย+ส่วนหลัก
(12) 我有十本书。
ส่วนขยาย+ส่วนหลัก

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าตำแหน่งของส่วนหลักและส่วนขยายในบทชยายนามของทั้งสองภาษานั้นมีความแตกต่างกัน กล่าวคือส่วนขยายในบทชยายนามของภาษาไทยอยู่หลัง ส่วนหลักส่วนขยายในบทชยายนามของภาษาจีนอยู่หน้าส่วนหลัก (钟泰德, 2013) ดังตัวอย่าง ประโยคที่ (7) และ (8) บทกรรมของประโยคภาษาไทย คำว่า “คนจีน” “คน” เป็นส่วนหลักวาง อยู่หน้าคำว่า “จีน” ซึ่งเป็นส่วนขยาย (นวรรธณ พันธุมเมธา, 2554) ในขณะที่ภาษาจีน “คนจีน” จะพูดว่า “中国人(จีนคน)” คำว่า “中国(จีน)” เป็นส่วนขยายวางอยู่หน้าส่วนหลัก “人(คน)” (张宝林, 2006) ตัวอย่างประโยคที่ (9) (10) และ (11) (12) บทกรรมของประโยค คำว่า “ข้าวผัด” และ “หนังสือสิบเล่ม” ก็มีการวางตำแหน่งทั้งสองส่วนเช่นเดียวกัน

เนื่องด้วยภาษาไทยและภาษาจีนมีลักษณะทางไวยากรณ์ที่มีความซับซ้อนต่างกัน มีส่วนที่ เหมือนกันและส่วนที่ต่างกัน การเรียนรู้และความเข้าใจที่ไม่มากพอ บวกกับอิทธิพลของภาษาแม่เข้า แทรกแซงในการเรียนรู้ภาษาที่สอง ส่งผลให้นักศึกษาเกิดความสับสน และเกิดข้อผิดพลาดในการใช้ ภาษาจีน การศึกษาข้อผิดพลาดการใช้บทชยายนามของนักศึกษา สามารถวิเคราะห์และทำให้มองเห็น ปัญหา รวมทั้งลักษณะของข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการใช้ภาษาจีน สามารถเปรียบเทียบ ความคล้ายคลึงและความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาจีน อันจะเป็นการสร้าง ความเข้าใจในการเรียนรู้ภาษาจีนให้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังสามารถนำผลการวิจัยไปเป็นแนวทางในการออกแบบ การเรียนการสอนบทชยายนามภาษาจีนเพื่อแก้ไข้ปัญหาและข้อผิดพลาดในการใช้บทชยายนามภาษา จีนของนักศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ศึกษาข้อผิดพลาดการใช้บทชยานามในภาษาจีน เพื่อยกระดับทักษะการใช้ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน (ค.บ.) ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน (ค.บ.) คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง ชั้นปีที่ 1 - 4 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 21 คน จากสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง การวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัยในชั้นเรียนในรายวิชาของนักศึกษา ดังกล่าว วิธีการได้มาของกลุ่มตัวอย่างจึงเป็นแบบไม่อาศัยความน่าจะเป็น (Non-probability sampling) กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive selection) (อตุลย์ ไทรเล็กทิม, 2561)

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้นหรือตัวแปรอิสระ (Independent variable) คือบทชยานามภาษาจีน ตัวแปรตาม (Dependent variable) คือข้อผิดพลาดในการใช้บทชยานามภาษาจีน ศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดของการใช้บทชยานามในภาษาจีนของนักศึกษา ลักษณะข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยานามไม่ครบถ้วน การใช้บทชยานามฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น และลักษณะข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงตำแหน่งบทชยานามไม่ถูกต้อง โดยวิเคราะห์ผ่านงานเขียนเรียงความของกลุ่มตัวอย่าง

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive research) ซึ่งเป็นการศึกษาเรื่องราวในปัจจุบัน โดยนำข้อมูลที่เกิดขึ้นจริงในสภาพปัจจุบันมาบรรยายเพื่ออธิบายปรากฏการณ์ (มาลินี บุญยรัตพันธุ์, 2559) ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยตามลำดับขั้นตอนการวิจัยศึกษาข้อผิดพลาดของคอร์ดอร์ (Corder S. P, 1974) โดยมีขั้นตอนดังนี้

- ขั้นตอนที่ 1. เก็บรวบรวมข้อมูลข้อผิดพลาดในการใช้บทชยานามภาษาจีน
- ขั้นตอนที่ 2. จำแนกและแยกแยะลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทชยานามภาษาจีน
- ขั้นตอนที่ 3. พรรณนาและบรรยายลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทชยานามภาษาจีน
- ขั้นตอนที่ 4. อธิบายลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทชยานามภาษาจีน
- ขั้นตอนที่ 5. วิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทชยานามภาษาจีน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยจัดเก็บข้อมูลจากการเขียนเรียงความของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง จำนวน 21 คน โดย กำหนดหัวข้อเรียงความ 3 หัวข้อ คือ ครอบครัวของฉัน (我的家庭) สถานที่ท่องเที่ยวที่ฉันโปรดปรานมากที่สุด (我最喜欢的旅游地点) และความใฝ่ฝันของฉัน (我的理想) รวมจำนวน 63 บทความ ความยาวบทความละ 150 ตัวอักษรจีนเป็นต้นไป สาเหตุที่กำหนดหัวข้อข้างต้น เพราะเป็นหัวข้อหรือเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันที่ใกล้ตัว นักศึกษาสามารถเขียนบรรยายลักษณะของบุคคลหรือสิ่งต่าง ๆ ที่ได้พบในชีวิตจริง ซึ่งสอดคล้องกับความสนใจ ความรู้ และประสบการณ์ของนักศึกษา รวมทั้งคำศัพท์ที่ใช้ในการเขียนก็เป็นกลุ่มคำศัพท์ที่นักศึกษาได้เรียนแล้วในรายวิชาภาษาจีนเบื้องต้น โดยเก็บข้อมูลที่เป็นธรรมชาติ เกิดจากการใช้งานจริงอย่างธรรมชาติ ผ่านงานเขียนบทความจากกลุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Errors Analysis) ของ Corder S.P. โดยการจำแนกข้อผิดพลาดที่ปรากฏเป็นประเด็นการวิเคราะห์ตามลักษณะของข้อผิดพลาดในการใช้บทชยายนาม โดยจัดหมวดหมู่เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงตำแหน่งของบทชยายนามที่มีส่วนขยายหลายข้อความไม่ถูกต้อง ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามไม่ครบถ้วนและข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น และเสนอสาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาด รวมทั้งเสนอการใช้อย่างถูกต้องของข้อผิดพลาดนั้น ๆ โดยนำเสนอจำนวนข้อผิดพลาดที่พบด้วยค่าร้อยละ (Percentage)

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดการใช้บทชยายนามในงานเขียนเรียงความจำนวน 63 ชิ้น ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 21 คน พบว่าลักษณะข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น สามารถจำแนกเป็น 3 ประเภทหลัก ๆ คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามไม่ครบถ้วน ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น และข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงตำแหน่งบทชยายนามไม่ถูกต้อง และจากลักษณะข้อผิดพลาดทั้ง 3 ประเภทนี้ พบว่าจำนวนครั้งของข้อผิดพลาดในการใช้บทชยายนามของนักศึกษามีจำนวน 92 ครั้ง และเมื่อใช้สถิติ (Statistics) ในการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นแบบสถิติบรรยาย คำนวณค่าร้อยละ (Percentage) ซึ่งเป็นสถิติที่ใช้มากที่สุดในงานวิจัย เนื่องจากคำนวณและทำความเข้าใจง่าย (พิสนุ พงศ์ศรี, 2554) ก็พบว่า ข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดคือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงตำแหน่งบทชยายนาม

ไม่ถูกต้อง มีจำนวน 35 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 38.04 รองลงมาคือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้
บทขยายนามไม่ครบถ้วน มีจำนวน 32 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 34.78 และข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุด
คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น มีจำนวน 25 ครั้ง
คิดเป็นร้อยละ 27.18

1. ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงตำแหน่งบทขยายนามไม่ถูกต้อง

ข้อผิดพลาดของการใช้บทขยายนามที่มีการเรียงลำดับตำแหน่งไม่ถูกต้องเกิดจากสาเหตุ
ที่นักศึกษาไม่เข้าใจหลักในการเรียงลำดับคำในโครงสร้างนามวลีและการเรียงตำแหน่งของบทขยาย
นามที่มีหลายข้อความ ถือเป็นข้อผิดพลาดที่พบบ่อยที่สุด เป็นอันดับหนึ่งในบรรดาข้อผิดพลาดที่พบ
ทั้งหมด โดยข้อผิดพลาดในประเภทนี้สามารถแยกออกเป็น 5 ประเภทย่อย คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจาก
การเรียงตำแหน่งบทขยายนามแสดงจำนวนไม่ถูกต้อง การเรียงตำแหน่งบทขยายนามแสดงคุณสมบัติ
ลักษณะ สถานะไม่ถูกต้อง การเรียงตำแหน่ง “的” ในบทขยายนามไม่ถูกต้อง การเรียงตำแหน่งบท
ขยายนามแสดงขอบเขตไม่ถูกต้อง และการเรียงตำแหน่งส่วนหลักไม่ถูกต้อง รายละเอียดตัวอย่าง
ข้อผิดพลาด แสดงดังต่อไปนี้

1.1 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงตำแหน่งบทขยายนามแสดงจำนวนไม่ถูกต้อง

(13) 我有爸爸、妈妈、弟弟 (两个)。

(14) 我家里有奶奶、爸爸、妈妈· 还有一个我妹妹。

(15) 妹妹是 (一个) 我的好朋友。

จากตัวอย่างข้อผิดพลาดข้างต้น ตัวอย่างประโยคที่ (13) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการ
วางตำแหน่งของบทขยายนามแสดงจำนวนกับส่วนหลักไม่ถูกต้อง การเรียงตำแหน่งที่ถูกต้อง คือ
“บทขยายนามแสดงจำนวน+ส่วนหลัก” (张宝林. 2006, หน้า 116) ประโยคดังกล่าวจึงควรแก้ไข
เป็น “我有爸爸、妈妈、两个弟弟。” ตัวอย่างประโยคที่ (14) และ (15) เป็นข้อผิดพลาด
ที่เกิดจากการวางตำแหน่งของบทขยายนามแสดงจำนวนกับบทขยายนามแสดงความเป็นเจ้าของ
หรือสังกัดไม่ถูกต้อง การเรียงตำแหน่งที่ถูกต้องของบทขยายนามดังกล่าว คือ “บทขยายนามแสดง
ความเป็นเจ้าของหรือสังกัด+บทขยายนามแสดงจำนวน” ประโยคที่ (14) แก้ไขเป็น 我家里有奶
奶、爸爸、妈妈· 还有我的一个妹妹。 และประโยคที่ (15) แก้ไขเป็น “妹妹是我的一个
好朋友。”

1.2 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงตำแหน่งบทขยายนามแสดงคุณสมบัติ ลักษณะ
หรือสถานะไม่ถูกต้อง

(16) 妹妹是 (很可爱) 的一个人，我们都爱他。

(17) 这是泰国 (很漂亮) 的一个旅游景点。

(18) 我爸爸是 (最大) 在家里的人。

จากตัวอย่างข้อผิดพลาดข้างต้นตัวอย่างประโยคที่ (16) และ (17) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการวางตำแหน่งของบทชยายนามแสดงคุณสมบัติ ลักษณะ หรือสถานะกับบทชยายนามแสดงจำนวนไม่ถูกต้อง การเรียงตำแหน่งที่ถูกต้องของบทชยายนามดังกล่าว คือ “บทชยายนามแสดงจำนวน+บทชยายนามแสดงคุณสมบัติ ลักษณะ หรือสถานะ+ส่วนหลัก” ประโยคที่ (16) แก้ไขเป็น “妹妹是一个很可爱的人, 我们都爱他。” ประโยคที่ (17) แก้ไขเป็น “这是泰国一个很漂亮的旅游景点。” และตัวอย่างประโยคที่ (18) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการวางตำแหน่งของบทชยายนามแสดงคุณสมบัติ ลักษณะ หรือสถานะกับบทชยายนามแสดงขอบเขตไม่ถูกต้อง การเรียงตำแหน่งที่ถูกต้องของบทชยายนามดังกล่าว คือ “บทชยายนามแสดงขอบเขต+บทชยายนามแสดงคุณสมบัติ ลักษณะ หรือสถานะ” ประโยคดังกล่าวจึงควรแก้ไขเป็น “我爸爸是在家里最大的人。”

1.3 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงตำแหน่ง “的” ในบทชยายนามไม่ถูกต้อง

(19) 妹妹是我 (的) 最好朋友。

(20) 我 (的) 小学泰语老师就是我的奶奶。

(21) 我很努力学习, 因为我理想是当汉语 (的) 老师。

จากตัวอย่างข้อผิดพลาดข้างต้น ตัวอย่างประโยคที่ (19) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการวางตำแหน่งของ “的” กับบทชยายนามแสดงคุณสมบัติ ลักษณะ หรือสถานะไม่ถูกต้อง การเรียงตำแหน่งที่ถูกต้องของบทชยายนามดังกล่าว คือ “บทชยายนามแสดงคุณสมบัติ ลักษณะ หรือสถานะ+ “的”+ส่วนหลัก” ระหว่างคำคุณศัพท์สองพยางค์กับส่วนหลักต้องใช้ “的”(刘月华 และคณะ. 2001,) ประโยคดังกล่าวจึงควรแก้ไขเป็น “妹妹是我最好的朋友。” ตัวอย่างประโยคที่ (20) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการวางตำแหน่งของ “的” กับบทชยายนามแสดงเวลาไม่ถูกต้อง การเรียงตำแหน่งที่ถูกต้องของบทชยายนามดังกล่าว คือ “บทชยายนามแสดงความเป็นเจ้าของ+บทชยายนามแสดงเวลา+ “的”+บทชยายนามแสดงคุณสมบัติ ลักษณะ หรือสถานะ+ส่วนหลัก” ประโยคดังกล่าวจึงควรแก้ไขเป็น “我小学的泰语老师就是我的奶奶。” และตัวอย่างประโยคที่ (21) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการวางตำแหน่งของ “的” ระหว่างบทชยายนามแสดงคุณสมบัติ ลักษณะ หรือสถานะกับส่วนหลัก การเรียงตำแหน่งที่ถูกต้องของบทชยายนามดังกล่าว คือ “บทชยายนามแสดงความเป็นเจ้าของ+ “的”+ส่วนหลัก” (刘月华และคณะ. 2001, หน้า 477) ประโยคดังกล่าวจึงควรแก้ไขเป็น “我很努力学习, 因为我的理想是当汉语老师。”

1.4 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงตำแหน่งบทชยายนามแสดงขอบเขตไม่ถูกต้อง

(22) (没有学过汉语) 我们班的人都觉得汉语很难。

(23) 那天我很开心, 因为那儿是 (很有名的) 泰国的一个旅游地点。

(24) (这些) 清迈的旅游地点, 我们都去过了。

จากตัวอย่างข้อผิดพลาดข้างต้น ตัวอย่างประโยคที่ (22) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการวางตำแหน่งของบทชยายนามแสดงขอบเขตกับบทชยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัดไม่ถูกต้อง การเรียงตำแหน่งที่ถูกต้องของบทชยายนามดังกล่าว คือ “บทชยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัด+บทชยายนามแสดงขอบเขต+“的”+ส่วนหลัก” ประโยคดังกล่าวจึงควรแก้ไขเป็น “我们班没有学过汉语的人都觉得汉语很难。” ตัวอย่างประโยคที่ (23) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการวางตำแหน่งของบทชยายนามแสดงขอบเขตไม่ถูกต้อง การเรียงตำแหน่งที่ถูกต้องของบทชยายนามดังกล่าว คือ “บทชยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัด+“的”+บทชยายนามแสดงจำนวน+บทชยายนามแสดงขอบเขต+“的”+ส่วนหลัก” ประโยคดังกล่าวจึงควรแก้ไขเป็น “那天我很开心，因为那儿是泰国的一个很有名的旅游地点。” และตัวอย่างประโยคที่ (24) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการวางตำแหน่งของบทชยายนามแสดงขอบเขตไม่ถูกต้อง การเรียงตำแหน่งที่ถูกต้องของบทชยายนามดังกล่าว คือ “บทชยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัด+“的”+บทชยายนามแสดงขอบเขต+ส่วนหลัก” ประโยคดังกล่าวจึงควรแก้ไขเป็น “清迈的这些旅游地点，我们都去过了。”

1.5 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงตำแหน่งส่วนหลักไม่ถูกต้อง

(25) 我有一个(弟弟)很可爱。

(26) 我家有三只(小狗)非常可爱，一只白色，两只灰色，我都喜欢。

(27) 我有一个(理想)想当汉语老师。

จากตัวอย่างข้อผิดพลาดข้างต้น ตัวอย่างประโยคที่ (25) และ (26) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการวางตำแหน่งของส่วนหลักกับบทชยายนามแสดงคุณสมบัติ ลักษณะ หรือสถานะไม่ถูกต้อง การเรียงตำแหน่งที่ถูกต้องของบทชยายนามดังกล่าวคือ “บทชยายนามแสดงจำนวน+บทชยายนามแสดงคุณสมบัติ ลักษณะ หรือสถานะ+“的”+ส่วนหลัก” ประโยคที่ (25) จึงควรแก้ไขเป็น “我有一个很可爱的弟弟。” และประโยคที่ (26) แก้ไขเป็น “我家有三只非常可爱的小狗，一只白色，两只灰色，我都喜欢。” และตัวอย่างประโยคที่ (27) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการวางตำแหน่งของส่วนหลักกับบทชยายนามแสดงขอบเขตไม่ถูกต้อง การเรียงตำแหน่งที่ถูกต้องของบทชยายนามดังกล่าว คือ “บทชยายนามแสดงจำนวน+บทชยายนามแสดงขอบเขต+“的”+ส่วนหลัก” ประโยคดังกล่าวจึงควรแก้ไขเป็น “我有一个想当汉语老师的理想。”

2. ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามไม่ครบถ้วน

ข้อผิดพลาดของการใช้บทชยายนามที่มีคำไม่ครบถ้วน เกิดจากสาเหตุที่นักศึกษาไม่เข้าใจโครงสร้างและไม่เข้าใจหลักการใช้บทชยายนาม เป็นข้อผิดพลาดที่พบเป็นอันดับสองจากข้อผิดพลาดที่พบทั้งหมด โดยข้อผิดพลาดในประเภทนี้สามารถแยกออกเป็น 6 ประเภทย่อย คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามที่ขาด “的” ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนาม

ที่ขาดบทขยายนามแสดงจำนวน ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามที่ขาดบทขยายนามแสดงขอบเขต ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามที่ขาดบทขยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัดข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามที่ขาดคำนิยามสรรพนาม และข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามที่ขาดส่วนหลัก รายละเอียดตัวอย่างข้อผิดพลาด แสดงดังต่อไปนี้

2.1 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามที่ขาด “的”

(28) 爷爷是我们家里最重要 () 人。

(29) 我姐姐是一个非常努力 () 学生, 她每次都考第一名。

(30) 长大以后我想当幼儿园 () 一名汉语老师。

จากตัวอย่างข้อผิดพลาดข้างต้น ตัวอย่างประโยคที่ (28) และ (29) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามที่ขาด “的” ระหว่างบทขยายนามแสดงคุณสมบัติ ลักษณะ หรือสถานะกับส่วนหลัก การใช้ที่ถูกต้องของบทขยายนามดังกล่าวคือ “บทขยายนามแสดงคุณสมบัติ ลักษณะ หรือสถานะ+“的”+ส่วนหลัก” ประโยคที่ (28) จึงควรแก้ไขเป็น “爷爷是我们家里最重要的人。” และประโยคที่ (29) แก้ไขเป็น “我姐姐是一个非常努力的学生, 她每次都考第一名。” และตัวอย่างประโยคที่ (30) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามที่ขาด “的” ระหว่างบทขยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัดกับบทขยายนามแสดงจำนวน การใช้ที่ถูกต้องของบทขยายนามดังกล่าว คือ “บทขยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัด+“的”+บทขยายนามแสดงจำนวน+บทขยายนามแสดงขอบเขต+ส่วนหลัก” ประโยคดังกล่าวจึงควรแก้ไขเป็น “长大以后我想当幼儿园的一名汉语老师。”

2.2 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามที่ขาดบทขยายนามแสดงจำนวน

(31) 素贴山是清迈的 () 有名的旅游地点。

(32) 泰国有 () 有名的旅游地点, 有机会请大家来泰国玩儿。

(33) 我的 () 自行车现在都还在, 每次看到它我就想爷爷了。

จากตัวอย่างข้อผิดพลาดข้างต้น ตัวอย่างประโยคที่ (31) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามที่ขาดบทขยายนามแสดงจำนวนระหว่างบทขยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัดกับบทขยายนามแสดงคุณสมบัติ ลักษณะ หรือสถานะการใช้ที่ถูกต้องของบทขยายนามดังกล่าวคือ “บทขยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัด+“的”+บทขยายนามแสดงจำนวน+บทขยายนามแสดงคุณสมบัติ ลักษณะ หรือสถานะ+“的”+ส่วนหลัก” ประโยคดังกล่าวจึงควรแก้ไขเป็น “素贴山是清迈的一个有名的旅游地点。” ตัวอย่างประโยคที่ (32) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามที่ขาดบทขยายนามแสดงจำนวนหน้าบทขยายนามแสดงคุณสมบัติ ลักษณะ หรือสถานะการใช้ที่ถูกต้องของบทขยายนามดังกล่าวคือ “บทขยายนามแสดงจำนวน+บทขยายนามแสดงคุณสมบัติ ลักษณะ หรือสถานะ+“的”+ส่วนหลัก” ประโยคดังกล่าวจึงควรแก้ไขเป็น “泰国有很多有名的旅游地点, 有机会请大家来泰国玩儿。” และตัวอย่างประโยคที่ (33) เป็นข้อผิดพลาด

พลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามที่ขาดบทชยายนามแสดงจำนวนระหว่างบทชยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัดกับส่วนหลักการใช้ที่ถูกต้องของบทชยายนามดังกล่าวคือ "บทชยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัด+的+บทชยายนามแสดงจำนวน+ส่วนหลัก" ประโยคดังกล่าวจึงควรแก้ไขเป็น "我的那辆自行车现在都还在，每次看到它我就想爷爷了。"

2.3 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามที่ขาดบทชยายนามแสดงขอบเขต

(34) 这三个礼物都是 () 生日礼物。

(35) 那是小时候 () 的自行车。

(36) 我 () 的理想，长大了就变了。

จากตัวอย่างข้อผิดพลาดข้างต้น ตัวอย่างประโยคที่ (34) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามที่ขาดบทชยายนามแสดงขอบเขตหน้า的และส่วนหลัก การใช้ที่ถูกต้องของบทชยายนามดังกล่าวคือ "บทชยายนามแสดงขอบเขต+的+ส่วนหลัก" ประโยคดังกล่าวจึงควรแก้ไขเป็น "这三个礼物都是爸爸、妈妈和妹妹送给我的生日礼物。" ตัวอย่างประโยคที่ (35) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามที่ขาดบทชยายนามแสดงจำนวนระหว่างบทชยายนามแสดงเวลากับ 的และส่วนหลักการใช้ที่ถูกต้องของบทชยายนามดังกล่าวคือ "บทชยายนามแสดงเวลา+บทชยายนามแสดงขอบเขต+的+ส่วนหลัก" ประโยคดังกล่าวจึงควรแก้ไขเป็น "那是我小时候爷爷给我买的自行车。" และตัวอย่างประโยคที่ (36) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามที่ขาดบทชยายนามขอบเขตระหว่างบทชยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัดกับ 的และส่วนหลัก การใช้ที่ถูกต้องของบทชยายนามดังกล่าวคือ "บทชยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัด+บทชยายนามแสดงขอบเขต+的+ส่วนหลัก" ประโยคดังกล่าวจึงควรแก้ไขเป็น "我小时候说过的理想，长大了就变了。"

2.4 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามที่ขาดบทชยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัด

(37) () 两个姐姐都考上了很好的大学。

(38) () 那些经验让我学到了很多东西。

(39) 今天我来介绍一下 () 去旅游过的旅游地点，那就是“安帕瓦水上市场”。

จากตัวอย่างข้อผิดพลาดข้างต้น ตัวอย่างประโยคที่ (37) และ(38) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามที่ขาดบทชยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัดตามด้วย 的หน้าบทชยายนามแสดงจำนวนและส่วนหลัก การใช้ที่ถูกต้องของบทชยายนามดังกล่าวคือ "บทชยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัด+的+บทชยายนามแสดงจำนวน+ส่วนหลัก" ประโยคที่ (37) จึงควรแก้ไขเป็น "我的两个姐姐都考上了很好的大学。" และประโยคที่ (38) ควรแก้ไขเป็น "爷爷的那些经验让我学到了很多。" และตัวอย่างประโยคที่ (39) เป็นข้อผิดพลาดที่

เกิดจากการใช้บทขยายนามที่ขาดบทขยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัดหน้าบทขยายนามแสดงขอบเขตและส่วนหลักการที่ใช้ที่ถูกต้องของบทขยายนามดังกล่าวคือ “บทขยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัด+บทขยายนามแสดงขอบเขต+“的”+ส่วนหลัก” ประโยคดังกล่าวจึงควรแก้ไขเป็น “今天我介绍一下我去旅游过的旅游地点，那就是“安帕瓦水上市场”。”

2.5 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามที่ขาดนิยมนิสรพนาม

(40) 爷爷说的 () 一句话我会永远记得。

(41) 我门家的 () 两只猫很可爱。

(42) 我小时候我学习汉语和英语，我觉得 () 两种语言都很重要。

จากตัวอย่างข้อผิดพลาดข้างต้น ตัวอย่างประโยคที่ (40) (41) และ(42)เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามที่ขาดนิยมนิสรพนามหน้าบทขยายนามแสดงจำนวน การใช้ที่ถูกต้องของบทขยายนามดังกล่าวคือ “นิยมนิสรพนาม+บทขยายนามแสดงจำนวน+ส่วนหลัก” ประโยคที่ (40) จึงควรแก้ไขเป็น “我会永远记得爷爷说的那一句话。” ประโยคที่ (41) ควรแก้ไขเป็น “我门家的这两只猫很可爱。” และ ประโยคที่ (42) ควรแก้ไขเป็น “我小时候我学习汉语和英语，我觉得这两种语言都很重要。”

2.6 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามที่ขาดส่วนหลัก

(43) 我常常看中国电影、看中国电视剧和听中文歌来提高我的汉语 ()。

(44) 我妈妈很忙，她没有参加过学校的母亲节 ()。

(45) 我很后悔小时候很顽皮，不听爷爷、奶奶、爸爸和妈妈 () ()。

จากตัวอย่างข้อผิดพลาดข้างต้น ตัวอย่างประโยคที่ (43) และ (44) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามที่ขาดส่วนหลักหลังบทขยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัดกับบทขยายนามแสดงคุณสมบัติ ลักษณะ หรือสถานะ การใช้ที่ถูกต้องของบทขยายนามดังกล่าวคือ “บทขยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัด+“的”+บทขยายนามแสดงคุณสมบัติ ลักษณะหรือสถานะ+ส่วนหลัก” ประโยคที่ (43) จึงควรแก้ไขเป็น “我常常看中国电影、看中国电视剧和听中文歌来提高我的汉语 (水平)。” และประโยคที่ (44) ควรแก้ไขเป็น “我妈妈很忙，她没有参加过学校的母亲节 (活动)。” และตัวอย่างประโยคที่ (45) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามที่ขาดส่วนหลักหลังบทขยายนามแสดงความเป็นเจ้าของ การใช้ที่ถูกต้องของบทขยายนามดังกล่าวคือ “我很后悔小时候很顽皮，不听爷爷、奶奶、爸爸和妈妈的话。”

3. ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น

ข้อผิดพลาดของการใช้บทขยายนามฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น เกิดจากสาเหตุที่นักศึกษาใช้ภาษาอย่างไม่กระชับรัดกุม มีความเข้าใจความหมายของคำไม่มากพอ และอิทธิพลจากภาษาไทย โดยข้อผิดพลาดในประเภทนี้สามารถแยกออกเป็น 6 ประเภทย่อย คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัดฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น การใช้บทขยายนามแสดงจำนวนฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น การใช้บทขยายนามแสดงเวลาฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น การใช้ “的” ในบทขยายนามฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น การใช้ส่วนหลักในบทขยายนามฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น และข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้นิยมสรรพนามในบทขยายนามฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น รายละเอียดตัวอย่างข้อผิดพลาด แสดงดังต่อไปนี้

3.1 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัดฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น

(46) 我常常想念我爷爷，三年前（我）爷爷就走了。

(47) 我不是不想当歌手，但是我了解（我）爸爸的想法，他想让我当医生。

(48) 我特别喜欢清迈的风景，（清迈）那里的风景很好看。

จากตัวอย่างข้อผิดพลาดข้างต้น ตัวอย่างประโยคที่ (46) และ (47) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัดฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น คำว่า “我” หน้าคำว่า “爷爷” และ “爷爷” เป็นส่วนที่ใช้ฟุ่มเฟือยหรือใช้เกินความจำเป็นต้องตัดออกไป ประโยคที่ (46) จึงแก้ไขเป็น “我常常想念我爷爷，三年前爷爷就走了。” และประโยคที่ (47) แก้ไขเป็น “我不是不想当歌手，但是我了解爸爸的想法，他想让我当医生。” ตัวอย่างประโยคที่ (48) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัดฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น คำว่า “清迈” หน้าคำว่า “那里” เป็นส่วนที่ใช้ฟุ่มเฟือยหรือใช้เกินความจำเป็นต้องตัดออกไป เนื่องจากได้มีการกล่าวแล้วในอนุประโยคแรก ไม่จำเป็นต้องกล่าวซ้ำ ประโยคดังกล่าวจึงแก้ไขเป็น “我特别喜欢清迈的风景，那里的风景很好看。”

3.2 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามแสดงจำนวนฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น

(49) 我妹妹很可爱，我很喜欢她，我想每个人都喜欢（一个）可爱和听话的小孩子。

(50) 对（一个）泰国人来说这件事有一点难理解。

(51) 这（些）三天我玩得非常开心。

จากตัวอย่างข้อผิดพลาดข้างต้น ตัวอย่างประโยคที่ (49) และ (50) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามแสดงจำนวนฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น คำว่า “一个” หน้าคำว่า “可爱

和听话”และ “对泰国人” เป็นส่วนที่ใช้ฟุ่มเฟือยหรือใช้เกินความจำเป็น เนื่องจากการกล่าวถึงโดยทั่ว ๆ ไป ไม่ต้องมีบทขยายนามแสดงจำนวนมาขยาย ประโยคที่ (49) จึงแก้ไขเป็น “我妹妹很可爱，我很喜欢她，我想每个人都喜欢可爱和听话的小孩子。” ประโยคที่ (50) แก้ไขเป็น “对泰国人来说这件事有一点难理解。” และตัวอย่างประโยคที่ (51) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามแสดงจำนวนฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น คำว่า “些” หน้าคำว่า “三天” เป็นส่วนที่ใช้ฟุ่มเฟือยหรือใช้เกินความจำเป็น เนื่องจากการใช้บทขยายนามซ้ำซ้อนต้องตัดออกไป ประโยคดังกล่าวจึงแก้ไขเป็น “这三天我玩得非常开心。”

3.3 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามแสดงเวลาฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น

(52) (过去的) 五年前我来过这里一次，这是第二次。

(53) 那是 (去年) 2022 年我去中国旅游时候买的旗袍。

(54) 我永远记得 (小时候) 我十岁时爷爷跟我说的那句话，到今天我都还记得。

จากตัวอย่างข้อผิดพลาดข้างต้น ตัวอย่างประโยคที่ (52) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามแสดงเวลาฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น คำว่า “五年前” เป็นบทขยายนามแสดงเวลาที่แสดงถึงเวลาที่ผ่านไปอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องใช้ “过去的” อีก ประโยคดังกล่าวจึงแก้ไขเป็น “五年前我来过这里一次，这是第二次。” ตัวอย่างประโยคที่ (53) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามแสดงเวลาฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น คำว่า “2022 年” เป็นบทขยายนามแสดงเวลาที่แสดงถึงเวลาที่ผ่านไปอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องใช้ “去年” อีก ประโยคดังกล่าวจึงแก้ไขเป็น “那是 2022 年我去中国旅游时候买的旗袍。” และตัวอย่างประโยคที่ (54) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามแสดงเวลาฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น คำว่า “我十岁时” เป็นบทขยายนามแสดงเวลาที่แสดงถึงเวลาที่แสดงถึง “ตอนเด็ก” อยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องใช้ “小时候” อีก ประโยคดังกล่าวจึงแก้ไขเป็น “我永远记得 我十岁时爷爷跟我说的那句话，到今天我都还记得。”

3.4 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ “的” ในบทขยายนามฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น

(55) 我爸爸是 一位数学 (的) 老师，妈妈是 一位泰语 (的) 老师。

(56) 妹妹比我小一岁，我们一起长大，一起去学校，她是 好 (的) 妹妹也是我的好 (的) 朋友。

(57) 我的同学都是好人，总共有 二十一个 (的) 同学。

จากตัวอย่างข้อผิดพลาดข้างต้น ตัวอย่างประโยคที่ (55) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ “的” ในบทชยายนามฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น ระหว่างบทชยายนามแสดงคุณสมบัติ ลักษณะ และสถานะกับส่วนหลัก คำว่า “数学” เป็นคำนามทำหน้าที่บทชยายนามแสดงสถานะหน้าส่วนหลัก ไม่ต้องใช้ “的” ประโยคดังกล่าวจึงแก้ไขเป็น “我爸爸是一位数学老师, 妈妈是一位泰语老师。” ตัวอย่างประโยคที่ (56) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ “的” ในบทชยายนามฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น ระหว่างบทชยายนามแสดงคุณสมบัติ ลักษณะ และสถานะกับส่วนหลัก คำว่า “好” เป็นคำคุณศัพท์พยางค์เดียวทำหน้าที่บทชยายนามแสดงคุณสมบัติ หรือลักษณะหน้าส่วนหลักไม่ต้องใช้ “的” ประโยคดังกล่าวจึงแก้ไขเป็น “妹妹比我小一岁, 我们一起长大, 一起去学校, 她是好妹妹也是我的好朋友。” และตัวอย่างประโยคที่ (57) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ “的” ในบทชยายนามฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น ระหว่างบทชยายนามแสดงจำนวนกับส่วนหลัก คำบอกจำนวนทำหน้าที่เป็นบทชยายนามไม่ต้องใช้ “的” ประโยคดังกล่าวจึงแก้ไขเป็น “我的同学都是好人, 总共有二十一个同学。”

3.5 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ส่วนหลักในบทชยายนามฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น

(58) 放假了爸爸妈妈带我和弟弟去清迈旅游, 我们去了Doi Sutep (旅游地点)。

(59) 这一本中泰词典 (书) 是爸爸送我的今年的生日礼物。

(60) 姐姐特别厉害, 她喜欢看恐怖片 (电影)。

จากตัวอย่างข้อผิดพลาดข้างต้น ตัวอย่างประโยคที่ (58) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ส่วนหลักในบทชยายนามฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น คำว่า “Doi Sutep” เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่าเป็นสถานที่ท่องเที่ยว ไม่จำเป็นต้องใช้คำว่า “旅游地点” ประโยคดังกล่าวจึงแก้ไขเป็น “放假了爸爸妈妈带我和弟弟去清迈旅游, 我们去了Doi Sutep。” ตัวอย่างประโยคที่ (59) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ส่วนหลักในบทชยายนามฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น คำว่า “词典” มีความหมายว่า “พจนานุกรม” ไม่ใช่เป็นหนังสือ จึงไม่จำเป็นต้องใช้คำว่า “书” ประโยคดังกล่าวจึงแก้ไขเป็น “这一本中泰词典是爸爸送我的今年的生日礼物。” และตัวอย่างประโยคที่ (60) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ส่วนหลักในบทชยายนามฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น คำว่า “恐怖片” มีความหมายว่า “ภาพยนตร์สยองขวัญ” อยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องใช้คำว่า “电影” ประโยคดังกล่าวจึงแก้ไขเป็น “姐姐特别厉害, 她喜欢看恐怖片。”

3.6 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้นิยมสรรพนามในบทชยายนามฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น

(61) 我很开心我有 (这) 一个幸福的家庭。

(62) (这) 泰国的旅游地点特别多，每个地方都很漂亮。

(63) 以前我有 (这) 很多理想，现在我只有一个理想，那个就是“当老师”。

จากตัวอย่างข้อผิดพลาดข้างต้น ตัวอย่างประโยคที่ (61) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำนิยมนสรพนามในบทชยายนามฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น ประโยคดังกล่าวมีความหมายว่า “ฉันดีใจมากที่ฉันมีครอบครัวที่มีความสุข” บทชยายนามนี้ไม่จำเป็นต้องใช้คำว่า “这” ประโยคดังกล่าวจึงแก้ไขเป็น “我很开心我有一个幸福的家庭。” ตัวอย่างประโยคที่ (62) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำนิยมนสรพนามในบทชยายนามฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น ประโยคดังกล่าวมีความหมายว่า “สถานที่ท่องเที่ยวในประเทศไทยมีมากมาย แต่ละที่สวยงามมาก” บทชยายนามนี้ไม่จำเป็นต้องใช้คำว่า “这” ประโยคดังกล่าวจึงแก้ไขเป็น “泰国的旅游地点特别多，每个地方都很漂亮。” และตัวอย่างประโยคที่ (63) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำนิยมนสรพนามในบทชยายนามฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น ประโยคดังกล่าวมีความหมายว่า “สถานที่ท่องเที่ยวในประเทศไทยมีมากมายแต่ละที่สวยงามมาก” บทชยายนามนี้ไม่จำเป็นต้องใช้คำว่า “这” ประโยคดังกล่าวจึงแก้ไขเป็น “以前我有很多理想，现在我只有一个理想，那个就是”当老师”。”

จากการวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดการใช้บทชยายนามในงานเขียนเรียงความของนักศึกษา ทั้ง 3 ประเภทหลัก 17 ประเภทย่อย ผู้วิจัยได้นำข้อผิดพลาดดังกล่าวมาหาค่าความถี่ซึ่งคิดเป็นจำนวนครั้ง และค่าร้อยละของข้อผิดพลาดแต่ละลักษณะ โดยเสนอเป็นตาราง ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 จำนวนครั้งและค่าร้อยละของข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงตำแหน่งบทชยายนามไม่ถูกต้อง

ลักษณะของข้อผิดพลาดที่พบ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงตำแหน่งบทชยายนามไม่ถูกต้อง	35	100
ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงตำแหน่งบทชยายนามแสดงขอบเขตไม่ถูกต้อง	4	11.43
ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงตำแหน่งบทชยายนามแสดงจำนวนไม่ถูกต้อง	13	37.14
ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงตำแหน่งบทชยายนามแสดงคุณสมบัติ ลักษณะ หรือสถานะไม่ถูกต้อง	8	22.86
ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงตำแหน่ง”的”ในบทชยายนามไม่ถูกต้อง	6	17.14
ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงตำแหน่งส่วนหลักไม่ถูกต้อง	4	11.43

จากตารางที่ 1 จำนวนครั้งของข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงตำแหน่งบทชยายนามไม่ถูกต้องมีจำนวนทั้งหมด 35 ครั้ง โดยข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดในประเภทนี้คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงตำแหน่งบทชยายนามแสดงจำนวนไม่ถูกต้อง มีจำนวน 13 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 37.14 รองลงมาคือ การเรียงตำแหน่งบทชยายนามแสดงคุณสมบัติ ลักษณะ สถานะไม่ถูกต้อง มีจำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.86 รองลงมาคือ การเรียงตำแหน่ง “**อ๋**” ในบทชยายนามไม่ถูกต้อง มีจำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.14 และ การเรียงตำแหน่งบทชยายนามแสดงขอบเขตไม่ถูกต้องกับการเรียงตำแหน่งส่วนหลักไม่ถูกต้อง มีจำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.43 เท่ากัน

ตารางที่ 2 จำนวนครั้งและค่าร้อยละของข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามไม่ครบถ้วน

ลักษณะของข้อผิดพลาดที่พบ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามไม่ครบถ้วน	32	100
ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามที่ขาดบทชยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัด	4	12.5
ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามที่ขาดบทชยายนามแสดงขอบเขต	5	15.63
ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามที่ขาดบทชยายนามแสดงจำนวน	7	21.88
ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามที่ขาดคำนิยมนสรพนาม	4	12.5
ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามที่ขาด “ อ๋ ”	9	28.12
ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามที่ขาดส่วนหลัก	3	9.37

จากตารางที่ 2 จำนวนครั้งของข้อผิดพลาดของการใช้บทชยายนามที่มีคำไม่ครบถ้วนมีทั้งหมด 32 ครั้ง โดยข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดในประเภทนี้คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามที่ขาด “**อ๋**” มีจำนวน 9 ครั้ง คิดเป็น ร้อยละ 28.12 รองลงมาคือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามที่ขาดบทชยายนามแสดงจำนวน มีจำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.88 รองลงมาคือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามที่ขาดบทชยายนามแสดงขอบเขต มีจำนวน 5 ครั้ง คิดเป็น ร้อยละ 15.63 รองลงมาคือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามที่ขาดบทชยายนามแสดงความเป็นเจ้าของสังกัด มีจำนวน 4 ครั้ง คิดเป็น ร้อยละ 12.5 รองลงมาคือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามที่ขาดคำนิยมนสรพนาม มีจำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.5 และข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามที่ขาดส่วนหลัก มีจำนวน 3 ครั้ง คิดเป็น ร้อยละ 9.37

ตารางที่ 3 จำนวนครั้งและค่าร้อยละของข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามพุ่มเพื่อยหรือเกินความจำเป็น

ลักษณะของข้อผิดพลาดที่พบ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามพุ่มเพื่อยหรือเกินความจำเป็น	25	100
ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัดพุ่มเพื่อยหรือเกินความจำเป็น	5	20
ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามแสดงเวลาพุ่มเพื่อยหรือเกินความจำเป็น	4	16
ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามแสดงจำนวนพุ่มเพื่อยหรือเกินความจำเป็น	5	20
ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้นิยมสรรพนามในบทขยายนามพุ่มเพื่อยหรือเกินความจำเป็น	3	12
ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้“的”ในบทขยายนามพุ่มเพื่อยหรือเกินความจำเป็น	4	16
ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ส่วนหลักในบทขยายนามพุ่มเพื่อยหรือเกินความจำเป็น	4	16

จากตารางที่ 3 จำนวนครั้งของข้อผิดพลาดของการใช้บทขยายนามพุ่มเพื่อยหรือเกินความจำเป็นมีทั้งหมด 25 ครั้ง โดยข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดในประเภทนี้ คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัดพุ่มเพื่อยหรือเกินความจำเป็น และข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามแสดงจำนวนพุ่มเพื่อยหรือเกินความจำเป็น มีจำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20 รองลงมา คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทขยายนามแสดงเวลาพุ่มเพื่อยหรือเกินความจำเป็น ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้“的”ในบทขยายนามพุ่มเพื่อยหรือเกินความจำเป็นและข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ส่วนหลักในบทขยายนามพุ่มเพื่อยหรือเกินความจำเป็น มีจำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16 และข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้นิยมสรรพนามในบทขยายนามพุ่มเพื่อยหรือเกินความจำเป็น เป็นข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดในข้อผิดพลาดประเภทนี้ มีจำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การศึกษาข้อผิดพลาดการใช้บทขยายนามภาษาจีนของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง เป็นการศึกษาข้อผิดพลาด

ผลจากการใช้บทชยายนามภาษาจีน โดยใช้เครื่องมือการเก็บรวบรวมข้อมูลจากงานเขียนเรียงความ จำนวน 63 ชิ้นของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ผู้วิจัยสรุปผลวิจัย ดังนี้

1. ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบสามารถจำแนกเป็น 3 ประเภทหลัก ๆ คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามไม่ครบถ้วน ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็นและข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงตำแหน่งของบทชยายนามที่มีส่วนขยายหลายข้อความไม่ถูกต้อง

2. ข้อผิดพลาดที่พบมีทั้งสิ้น จำนวน 92 ครั้ง โดยข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดคือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงตำแหน่งบทชยายนามไม่ถูกต้อง มีจำนวน 35 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 38.04 รองลงมาคือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามไม่ครบถ้วน มีจำนวน 32 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 34.78 และข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดคือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น มีจำนวน 25 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.18

3. สาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาดเหล่านี้เนื่องจากความซับซ้อนของตัวระบบภาษาเอง อิทธิพลของภาษาแม่ และความเข้าใจที่ไม่มากพอเกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาจีนของนักศึกษา กล่าวคือ นักศึกษาไม่เข้าใจหลักในการเรียงลำดับคำในโครงสร้างนามวลีและการเรียงตำแหน่งของบทชยายนามที่มีหลายข้อความ ส่งผลให้นักศึกษาใช้บทชยายนามตามหลักการและตามความเคยชินจากภาษาไทย และใช้บทชยายนามภาษาจีนอย่างขาด ๆ เกิน ๆ

อภิปรายผลการวิจัย

1. ข้อผิดพลาดของการใช้บทชยายนามที่มีการเรียงลำดับตำแหน่งไม่ถูกต้อง

จำนวนครั้งของข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงตำแหน่งบทชยายนามไม่ถูกต้อง มีจำนวนทั้งหมด 35 ครั้งสาเหตุของข้อผิดพลาดดังกล่าวเกิดจากการที่นักศึกษาไม่เข้าใจหลักในการเรียงลำดับคำในโครงสร้างนามวลีและการเรียงตำแหน่งของบทชยายนามที่มีหลายข้อความ ส่งผลให้นักศึกษาใช้บทชยายนามตามหลักการและตามความเคยชินจากภาษาไทย ซึ่งเป็นการได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ โดยลักษณะข้อผิดพลาดที่พบ สรุปได้ดังนี้

1.1 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงตำแหน่งบทชยายนามแสดงจำนวนไม่ถูกต้อง

เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการที่นักศึกษานำบทชยายนามแสดงจำนวนไปวางหลังส่วนหลัก และนำไปวางหน้าบทชยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัด ตัวอย่างข้อผิดพลาด เช่น “弟弟 (两个)” “ (一个) 我的妹妹” (一个) 我的好朋友” เป็นต้น

1.2 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงตำแหน่งบทชยายนามแสดงคุณสมบัติ ลักษณะ หรือสถานะไม่ถูกต้องเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการนำบทชยายนามแสดงคุณสมบัติ ลักษณะ หรือ

สถานะไปวางไว้หน้าบทยายนามแสดงจำนวน บทยายนามแสดงขอบเขต และวางหลังส่วนหลัก ตัวอย่างข้อผิดพลาด เช่น “**泰国 (很漂亮) 的一个旅游景点**” “**(最大) 在家里的人**” “**一个人 (很可爱)**” เป็นต้น

1.3 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงตำแหน่ง “**的**” ในบทยายนามไม่ถูกต้อง

เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการนำ “**的**” ไปวางหน้าคำคุณศัพท์สองพยางค์ทำหน้าที่เป็นบทยายนามแสดงคุณสมบัติ ลักษณะ หรือสถานะ กับบทยายนามแสดงเวลา และนำไปวางหลังคำนามที่ทำหน้าที่เป็นบทยายนามแสดงคุณสมบัติ ลักษณะ หรือสถานะ ตัวอย่างข้อผิดพลาด เช่น “**我 (的) 最好朋友**” “**我 (的) 小学泰语老师**” 当汉语 (的) 老师” เป็นต้น

1.4 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงตำแหน่งบทยายนามแสดงขอบเขตไม่ถูกต้อง

เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการนำบทยายนามแสดงขอบเขตไปวางหน้าบทยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัด ตัวอย่างข้อผิดพลาด เช่น “**(没有学过汉语) 我们班的人**” “**很有名的) 泰国的一个旅游地点**” “**(这些) 清迈的旅游地点**” ซึ่งการเรียงตำแหน่งที่ถูกต้องคือ “บทยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัด+“**的**”+บทยายนามแสดงจำนวน+บทยายนามแสดงขอบเขต+“**的**”+ส่วนหลัก”

1.5 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงตำแหน่งส่วนหลักไม่ถูกต้อง

เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการนำส่วนหลักไปวางหน้าระหว่างบทยายนามแสดงจำนวนกับบทยายนามแสดงคุณสมบัติ ลักษณะ หรือสถานะ ตัวอย่างข้อผิดพลาด เช่น “**一个 (弟弟) 很可爱**” “**三只 (小狗) 非常可爱**” “**一个 (理想) 相当汉语老师**”

2. ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทยายนามไม่ครบถ้วน

จำนวนครั้งของข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทยายนามไม่ครบถ้วน มีจำนวนทั้งหมด 32 ครั้ง สาเหตุของข้อผิดพลาดดังกล่าวเกิดจากการที่นักศึกษาไม่เข้าใจโครงสร้างและไม่เข้าใจหลักการใช้บทยายนาม เป็นข้อผิดพลาดที่พบเป็นอันดับสองจากข้อผิดพลาดที่พบทั้งหมด โดยสรุปลักษณะข้อผิดพลาดที่พบได้ดังนี้

2.1 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทยายนามที่ขาด “**的**”

เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการขาดคำว่า “**的**” ระหว่างบทยายนามแสดงคุณสมบัติ ลักษณะ หรือสถานะกับส่วนหลัก และระหว่างบทยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัดกับบทยายนามแสดงจำนวน ตัวอย่างข้อผิดพลาด เช่น “**我们家里最重要 () 人**” “**一个非常努力 () 学生**” “**幼儿园 () 一名汉语老师**”

2.2 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทยายนามที่ขาดบทยายนามแสดงจำนวน

เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทยายนามที่ขาดบทยายนามแสดงจำนวนระหว่างบทยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัดกับส่วนหลักและขาดบทยายนามแสดง

จำนวนระหว่างบทชยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัดกับบทชยายนามแสดงคุณสมบัติ ลักษณะ หรือสถานะ ตัวอย่างข้อผิดพลาด เช่น “我的 () 自行车” “清迈的 () 有名的旅游地点” “泰国有 () 有名的旅游地点”

2.3 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามที่ขาดบทชยายนามแสดงขอบเขต

เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามที่ขาดบทชยายนามแสดงขอบเขตหน้าส่วนหลัก ขาดบทชยายนามแสดงขอบเขตระหว่างบทชยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัดกับส่วนหลัก และการขาดบทชยายนามแสดงขอบเขตระหว่างบทชยายนามแสดงเวลากับส่วนหลัก ตัวอย่างข้อผิดพลาด เช่น “ () 生日礼物” “我 () 的理想” “小时候 () 的自行车”

2.4 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามที่ขาดบทชยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัด

เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามที่ขาดบทชยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัดหน้าบทชยายนามแสดงจำนวนและส่วนหลัก และขาดบทชยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัดหน้าบทชยายนามแสดงขอบเขตและส่วนหลัก ตัวอย่างข้อผิดพลาด เช่น “ () 两个姐姐” “ () 那些经验” “ () 去旅游过的旅游地点”

2.5 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามที่ขาดนิยมนสรพนาม

เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามที่ขาดนิยมนสรพนามหน้าบทชยายนามแสดงจำนวนกับส่วนหลัก ที่ต้องแสดงความชี้เฉพาะหรือการเจาะจง ตัวอย่างข้อผิดพลาด เช่น “爷爷说的 () 一句话我会永远记得。” “我们家的 () 两只猫很可爱。” “我小时候我学习汉语和英语，我觉得 () 两种语言都很重要。”

2.6 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามที่ขาดส่วนหลัก

เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามที่ขาดส่วนหลักหลังบทชยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัด และบทชยายนามแสดงคุณสมบัติ ลักษณะ หรือสถานะ ตัวอย่างข้อผิดพลาด เช่น “不听爷爷、奶奶、爸爸和妈妈 () 。” “看中国电影、看中国电视剧和听中文歌来提高我的汉语 () 。” “她没有参加过学校的母亲节 () 。”

3. ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น

จำนวนครั้งของข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็นมีจำนวนทั้งหมด 25 ครั้ง สาเหตุของข้อผิดพลาดดังกล่าวเกิดจากการที่นักศึกษาใช้ภาษาอย่างไม่กระชับรัดกุม มีความเข้าใจความหมายของคำไม่มากพอและอิทธิพลจากภาษาไทย เป็นข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดจากข้อผิดพลาดที่พบทั้งหมด โดยสรุปลักษณะข้อผิดพลาดที่พบได้ดังนี้

3.1 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัดฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น

เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการที่นักศึกษาใช้บทชยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัด
ฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็นโดยการนำมาใช้ซ้ำในอนุประโยคหลัง ซึ่งได้มีการขยายหรืออธิบายแล้ว
ในอนุประโยคหน้า ตัวอย่างข้อผิดพลาด เช่น “我常常想念我爷爷，三年前（我）爷爷
就走了。” “我爸爸想让我哥哥当医生，（我）哥哥不是不想当歌手，但是他
了解（我）爸爸的想法，所以就选择了学医生。” “我特别喜欢清迈的风景，
（清迈）那里的风景很好看。”

3.2 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามแสดงจำนวนฟุ่มเฟือยหรือเกิน
ความจำเป็น

เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการที่นักศึกษาใช้บทชยายนามแสดงจำนวนฟุ่มเฟือย
หรือเกินความจำเป็น โดยการนำไปใช้กับบทชยายนามอื่น ๆ และส่วนหลัก ที่เป็นการกล่าวถึงโดย
ทั่ว ๆ ไปไม่ต้องมีบทชยายนามแสดงจำนวนมาขยาย ตัวอย่างข้อผิดพลาด เช่น “我想每个人都
喜欢（一个）可爱和听话的小孩子。” “对（一个）泰国人来说这件事有一点
难理解。” “这（些）三天我玩得非常开心。”

3.3 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บทชยายนามแสดงเวลาฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น
เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการที่นักศึกษาใช้บทชยายนามแสดงเวลาอธิบายหรือ
ขยายบทชยายนามแสดงเวลาด้านหลังอย่างฟุ่มเฟือยหรือไม่จำเป็น ตัวอย่างข้อผิดพลาด เช่น
“我常常想念我爷爷，（过去的）三年前他就走了。” “那是（去年）2022年我
去中国旅游时候买的旗袍。” “我永远记得（小时候）我十岁时爷爷跟我说的
那句话，到今天我都还记得。”

3.4 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ “的” ในบทชยายนามฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น
เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการที่นักศึกษาใช้ “的” ระหว่างบทชยายนามแสดงจ
ำนวนกับส่วนหลักระหว่างคำนามทำหน้าที่บทชยายนามแสดงสถานะกับส่วนหลัก และระหว่าง
คำคุณศัพท์พยางค์เดียวทำหน้าที่บทชยายนามแสดงคุณสมบัติ หรือลักษณะกับส่วนหลัก ตัวอย่าง
ข้อผิดพลาด เช่น “我的同学都是好人，总共有二十一个（的）同学。” “我爸爸是
一位数学（的）老师，妈妈是一位泰语（的）老师。” “她是好（的）妹妹
也是我的好（的）朋友。”

3.5 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ส่วนหลักในบทชยายนามฟุ่มเฟือยหรือเกิน
ความจำเป็น

เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการที่นักศึกษาใช้คำหรือส่วนขยายอธิบายหลังส่วนหลัก
อย่างไม่จำเป็น ตัวอย่างข้อผิดพลาด เช่น “我们去了Doi Sutep（旅游地点）。” “这一本中
泰词典（书）” “她喜欢看恐怖片（电影）。”

3.6 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้นิยมสรรพนามในบทชยายนามฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น

เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการที่นักศึกษาใช้คำนิยมสรรพนามในบทชยายนามอย่างฟุ่มเฟือยหรือเกินความจำเป็น ส่งผลประโยคดังกล่าวมีความแปลก ๆ ไม่ธรรมชาติ ตัวอย่างข้อผิดพลาด เช่น “我很开心我有(这)一个幸福的家庭。”“(这)泰国的旅游地点特别多·每个地方都很漂亮。”“以前我有(这)很多理想，现在我只有一个理想·那个就是”当老师”。”

จะเห็นว่าข้อผิดพลาดเกิดจากการที่นักศึกษานำส่วนหลักไปวางหน้าหรือระหว่างส่วนชยาย ซึ่งส่วนหลักในภาษาจีนต้องอยู่หลังส่วนชยายเสมอ (张宝林, 2006) นอกจากนี้มีการวางตำแหน่งบทชยายนามหลายข้อความชยายคำนามข้อความเดียว ที่มีการเรียงลำดับตำแหน่งจาก“(1) บทชยายนามแสดงความเป็นเจ้าของหรือสังกัด+ (2) บทชยายนามแสดงสถานที่/เวลา (สามารถวางอยู่หน้า 1 ได้) + (3) บทชยายนามแสดงจำนวน ด้านหลังตามด้วยบทชยายนามเชิงพรรณนา+ (4) วลีประธาน-กริยา กริยาหรือกริยาวลีบุพบทวลี+ (5) วลีบอกจำนวน ด้านหน้าเป็นบทชยายนามเชิงจำกัด+ (6) คุณศัพท์หรือคุณศัพท์วลี รวมถึงคำพรรณนาอื่น ๆ + (7) คำคุณศัพท์หรือคำพรรณนาที่ไม่ต้องใช้ (刘月华 และคณะ, 2001) ใช้ไม่ถูกต้อง

ซึ่งลักษณะข้อผิดพลาดเช่นนี้ สอดคล้องกับทฤษฎีภาษาระหว่างสองภาษาของเซลินเกอร์ (Selinker L.1977) คือ ในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น ผู้เรียนจะสร้างระบบไวยากรณ์ ซึ่งมีลักษณะของการใช้กฎร่วมกันระหว่างสองภาษา คือ ระบบภาษาแม่และระบบภาษาซึ่งกำลังเรียนอยู่ เรียกภาษานี้ว่าภาษาระหว่างสอง ระบบภาษา มีลักษณะก้ำกึ่งกันระหว่างภาษาแม่กับภาษาที่สอง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อการเรียนการสอน ผู้สอนสามารถนำผลการวิจัยนี้ไปใช้ประกอบการวางแผนหรือออกแบบการเรียนการสอนบทชยายนามภาษาจีนให้แก่นักศึกษา
2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย ควรมีการศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจีนประเด็นอื่น ๆ ของนักศึกษา

เอกสารอ้างอิง

- นววรรณ พันธุ์เมธา. (2554). *ไวยากรณ์ไทย*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิสนุ พงศ์ศรี. (2554). *วิจัยชั้นเรียน : หลักการและเทคนิคปฏิบัติ*. (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ: บริษัทด้านสุทธาการพิมพ์ จำกัด.
- มาลินี บุญยรัตพันธุ์. (2559). *การวิจัยในชั้นเรียน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- หวง หยิ่งหลี่. (2553). การศึกษาเปรียบเทียบคำคุณศัพท์ภาษาจีนกับภาษาไทย. *วารสารวิจัยราชภัฏ เชียงใหม่*, 11(2), 81.
- อดุลย์ ไทรเล็กทิม. (2561). *งานวิจัยสำหรับครูภาษาไทย*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2548). *ภาษาในสังคมไทย ความหลากหลาย การเปลี่ยนแปลงและการพัฒนา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Corder, S. P. (1974). **Error analysis**. In Allen and Corder (eds.).
- Selinker, L. (1977). *“Interlanguage” In Error Analysis*. Singapore: Singapore off Printing Ltd.
- 刘月华等著. (2001). **使用现代汉语语法**. 北京:商务印书馆.
- 裴晓睿. (2001). **泰语语法新编**. 北京:北京大学出版社.
- 王建勤. (2014). **第二语言习得研究**. 北京:商务印书馆.
- 张宝林. (2006). **汉语教学参考语法**. 北京:北京大学出版社.
- 钟泰德. (2013). **汉泰语数量定语对比研究**. 硕士研究生学位论文, 广西民族大学. 南宁 : 广西民族大学.